

JARDA ŠVESTKA PIŠE Z KANADY

POVÍDKA OD KOCOURA

ZAJÍMAVOSTI Z JIHU

HISTORIE PROTIVÍN
TREMPEU.

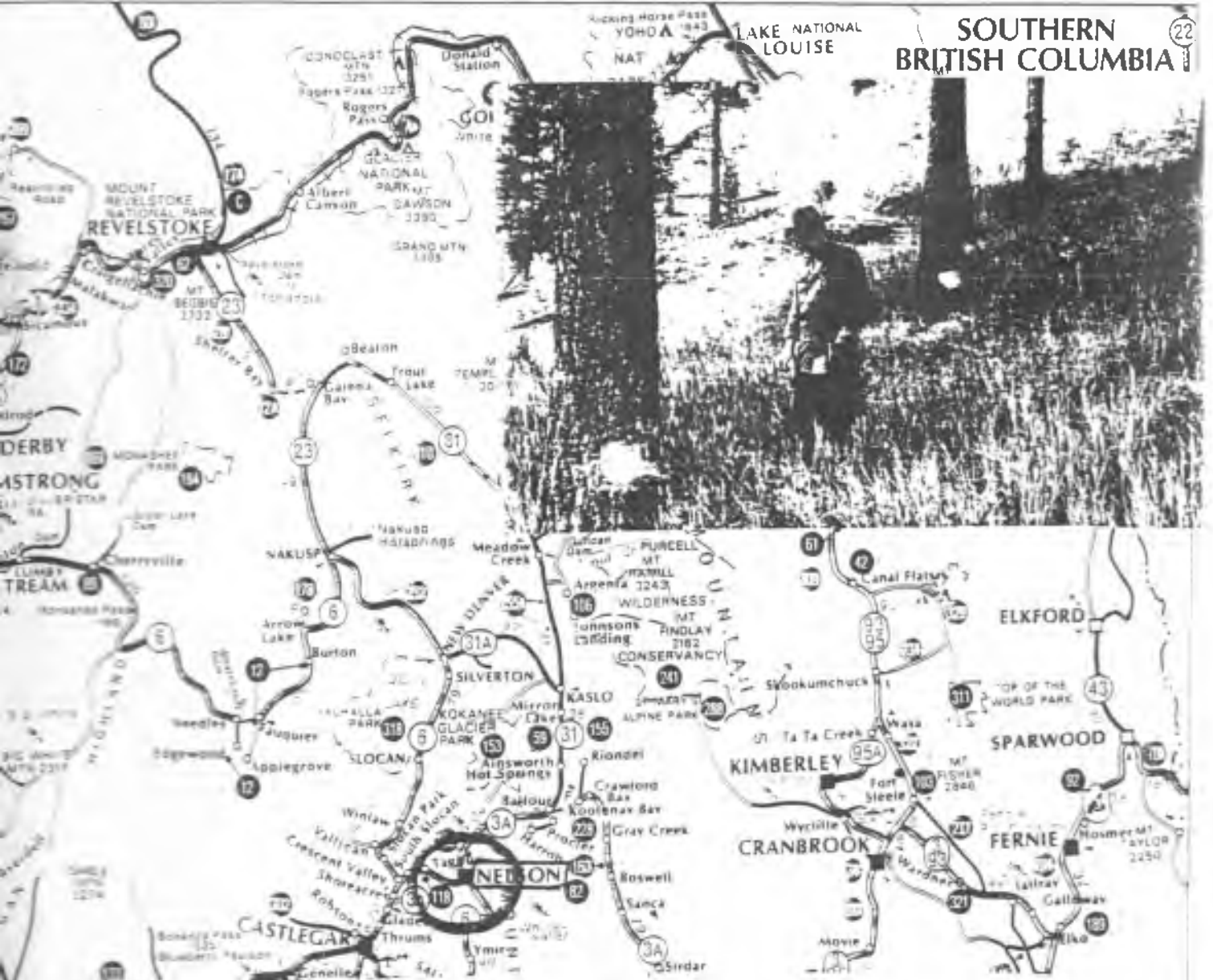
20. let. CAMPU - KAMEJH
CESTA ZA LA MANCHE
BASNE - TOM. SHOOI
ŽIVOTOPIS - KRALE OLAF.
POVÍDANI O NAHODĚ

1991

HANA

PODZIM

VOŠI reka

Pro kamarády z Protivína vydává

ČERNÝ HAVRAN

T.

Když zežloutne tráva a zřítaloví vše pod blankytným nebes zářijovým dnem, které jsou na Šusavě nejkrásnější, odrážejí se bílé kmeny bříz od tmavé hladiny močálů a lesní hlubina se rozvoní hříby a tlení. Zmodrá přiblížená dálka a jitra na metlicích zastudí krystalky jinovatek, které se před polednem promění v plavé vlny. To je čas dalekých potulek, kdy slunce hřeje ale nepálí, léto již skončilo, ale přírodě se ještě nechce do zimy. I ta má svoje půvaby. Na bílém sněhu se pláší temní hadi pokrouceného kofání bahních kosodřevin, jejichž zelené jehličí vytváří zvláštní zaponerie. Skřípavý popěv klivonošky se ozve s ticha navzdory mrazům a vířivcům

L. Stehlík .

P O D Z I M Ě

Není jiné než ten podzim
co se je listí po kraji
jeho krásou usdu vozím
a trempové si šeptají.
Někdy smutná jeho krása
jindy je i veselo
tenhle čas je duše spása
jen se dívej vckolo.

TOH

P O D Z I M - slovo pro trampa a človíčka, kterej má rád přírodu zna-
zaná noc. Večer záhy padá do ulic do luk okolo města i do duší lidí. Mno-
hým je to asi jedno, ale kdo má duši zasaženou romantikou, je vždy v tento
čas naštěstí. Dnes už nemůžeme jezdit tak divoce ven jako za mlada, nedovo-
lí nám to čas, zdraví i stará. Někdy je pro tebe velkým zážitkem třeba
celodenní výprava za václavkami, který rostou na pasekách či vejšlap do oko-
lních lesů jen tak nalenko se šracákem přes rameno. Natrháš pár šípku do
čaje, sebereš na cestě uprostřed lesů několik barevných listů a závidíš
přítom přírodě, že je taková vopravdu apolitická. Vůbec jí nezajímá co, že
se děje vckolo. To kdysi v listopadovém čase roku 1989, kdy revoluce měla -
šarno někdo pravil: "tremping je a bude apolitický" - jasný je, že nikdy
apolitický nebyl a nebude do slova. Ale taky je jasný, že by se politika
do trempskejch věcí plést neměla. ALE-jak si pomoci-jedeme v tom všem .
Fahle řekl jeden kámbě: "jel bych ven, ale nemám na to" - Dost už bylo toho
tlachání, že trempovi stačí kus chleba a modrý nebe nad hlavou- je to blbo-
st a hotovo. Každý z nás potřebuje na vlak, na konzervu i řekněme si to na
nějaký to pivo a všechny věci vckolo. Vidíte a je po apolitice. Utahuješ :
vopasek, nakááš celej tejdán a v ruce vohracíš každou korunu-ale soused bej-
valej bolševik koupí samoobaluhu a jen si sne ruce. To tě štve a durdí.
On však jistě podzim a jeho atmosférou necítí a tak ksmaradí dost keců a
černých myšlenek. Sbalte usdu a veste roba do podzimní barevný přírody .

Na Brdech vzniká také trempské hnutí, které se přiklání k ryze tábornickému ježdění do přírody, tak jak jej známe dnes. Byl to především T.C.W.-Trempský klub "ESSEND-po odtržení z Králičího údolí. Také Brdská zimní armáda opovrhovala stálým kempem. Tu založil její generál Jerry Packard 1928. Armáda měla ve znaku lilii a půltrem uprostřed. Měla i svůj stejnokroj včetně velení a hodností. Večery byly vyhraseny v krčmě "U Arsavého paviana" v daloun citty-takže si hrso vysloužili název "Pivní skauti" a tak se z ní stává "Brdská pivní armáda. V zimě se nepříznivého počasí se přespávalo i v sále na zemi ve spacákách. Celá armáda měla několik seržantů kteří měli na starost vždy jednu partu - tak zvanou brigádu. Měli vlajku s pěnivím půltříkem bes podkladu lilie. Počet členů rostl tak, že roku 1938 bylo v armádě 157 členů. Bylo to k velké potěše hostinského Vlachovského. Armáda jezdila na lyžích až do Kytína na dobrý grog. Přitom se tábořilo na "Aljašce" campu u Bílé skály a to i sa drsného počasí v zimě. Z Brdské armády pochází i výborní táborníci "Brdští supové" založení r.1929. Campovali po celou zimu volně v přírodě. Mezi osadami jsou i ryze sportovní party jako Albatros-založen roku 1919-pořádají trempské olimpiády které se vyznačují velkou sportovní úrovní.

Na Brdech se nejdále udržel původní tremping majíc všechny znaky romantiky. Vracející trempové šli sa svaku kytar a mandolín Prahou sa Smíchovského nádraží až na křišovatku k Andělu, kde se sa hlasitého AHOJ roscháseli. Byl mezi nima i bývalý ministr zahraničních věcí-Václav David.

Na BRNŠOVSKU je to hlavně oblast okolo Polanky-kde vznikají R.1933 osady Renegátů-ranganika-Cariboo a Zlatý šíp-kteří se v letech 1935 sdružují do T.C.W. V letech 1935 vzniká osada Albatros-mimo jiné jsme se s naší osadou T.O.Černý sup-Písek zúčastnili jejich XIII. Trampiády k příležitosti 35 výročí osady albatros. Z kroniky naší osady pak vyjímám tento zápis: Byl to potlach chatarů. Trochu nezvyklé pro nás trempský národ. Vše bylo jiné. Soutěžili jenom osady tamnější mezi sebou-ostatní jsou jen diváky. Prodávalo se občerstvení, odsnaky osad a vlajky-pivo bylo na lístky...

Na ŠIBORSKU vzniká jedna z nejstarších osad jižních Čech-osada Zlaté spojení r.1923 na Lužnici. Byla veřejností objevena až roku 1931 a úřady zrušena. Proto roku 1932 budují trempové novou osadu u Ratackého potoka v "Údolí bouře" staví tam chatu s názvem "Orlí hnízdo".

Příště se již dostaneme k nám domů do rodného Písku na břehy Perlové řeky .

Báseň o jedné hrůze.

Z jedny strany Temelín
s druhý strany pece
uprostřed vykmívající rybník
po městě hrůza se nese

Pár konšelů rozhodlo se
krematorium stavět
hned kousek sa městem
kde bejval na Myšenec fajn pohled

Nechte si svou krenaci
to radši až umřu
vemu truhlu na záda
a pěšky do Slatný půjdu

Udílí se ptát musíte
i oni s váma bydlí
referendum nutný je
hned uvidíte co myslí si li

Z jedny strany Temelín
s druhý krenace pece
ještě postavte kafilerku
ať vše tu je, jo a vysoký pec

Žit.

Kamarádi. Jaký je váš názor na stavbu této hrozné věci? Dáme o svých násorech vědět a nebo jen mávnem rukou a necháme zničit pověst a okolí našeho města v klínu krásné přírody. Nebo se zase rozhodne "bes nás o nás".....

Jaro roku 1978 na řece Blanici skončilo. Trempská oalava ku příležitosti navrácení vesny do Šumavských hvozdů se stalo záminkou k potírání protivínského trampingu. Jedlouho po zásahu na campu Zlatokop a v hospůdce v Zábrdí se začalo dít anoho věci. Ať již to byla různá předvolání na V.B.-potupné konání městské trestní komise, kde se rozdělovaly pokuty - od 300-do 500 kčs. argumentem bylo zakázané sbromažďování, zákaz táboření v chráněné oblasti. Camp Zlatokop totiž leží přímo na hranici již zmíněné chráněné oblasti Šumava. Inkvizitoři typu Slavíkové a Ārdiny se překonávali. Došlo dokonce k posvání do útulné klubovny SSM-kde se pokoušelo několik místních i okresních funkcionářů přemluvit a podchytit zdejší "divoký" tramping. Slibovali spacáky, sájesdy i chaty ale za cenu vstupu do turistického oddílu a být navždy podchyceni organizací. Měli se s nás prostě stát hodní trempové-turisté. Jednoznačně bylo řečeno NE.

Tak začalo zastrahování. Například zdejší tehdá dentista P.Vostrý měl dokonce od svého nadřizeného alíbena, že když se s námi bude dál stýkat skončí zde se svou kariérou ve městě-bude ho prý čekat kariéra pohraničního zubaře. - Stále jsme se scházeli po středečních večerech v sadní místnůstce u starých Mečasnů. I to bylo trnem v oku zdejšíma rudýma komšolma. Soudruška Slavíková: "divím se vám, že můžete s děvčaty chodit do tý zakouřený putyky-ve městě jsme přece pro mladý lidi postavili krásnou klubovnu, tak se můžete sbházet tam". Už jsme si představovali jak pod obrazem Lenina a Husáka budou znít krásně Bílé skály a Zlatokop Tom... Všáci jsme v té době pocítili co je to demokracie v pojetí komunistů. V kronice tehdejší osady T.O.Minnetaki se zjevilo prohlášení:

Tramping nikdy nebyl organizovaný. Slýchali jsme s vyprávění o těžkých padesátých letech o tom jak byl tramping pronásledovaný. O 28 let později jsme se na vlastní kůži mohli přesvědčit, že to nebyl planý pláč. Stále jsme obklopeni láí a přetvářkou. Kdosi napsal: "tremp je svyklý jednat rovně a bez sbytečných otáček, tak jak je zvykem u lidí kteří mají rádi přírodu a jedí s jednoho ešusu-má to však jednu nevýhodu, že do všeho jdeme tak jak jsme zvyknutí na stesce nepočítá se s intrikami a zákeřností". - Zažili jsme na vandrech anoho krásných chvíl-nikdy jsme nebyli svatí, ale nikdy nebyl také porušen rámecek slušnosti. Campy tam nahore na Klanici jsme vždy udržovali v pořádku-dobře jsme vycházeli i s místním domorodým obyvatelstvem ať už ve vsích nebo na samotách. Rámecek slušnosti neporušila ani naše jarní setkání. Proto nesouhlasíme s jednáním trestní komise v Protivíně. Jak nás mohou soudit lidé, kteří do slušnosti mají velmi daleko. Chceme být přáteli se všemi lidmi ale ne s těmi kteří na nás pouští pai a používají metody kde je ničena svoboda a lidská důstojnost. " - tolik kronika T.O.M.

Jedno se tehdejší totalitní mocí povedlo. Vyhnali nás s flekú na Klanici. Však sa čas to bylo na těch místech znát. Srub u Zlatokopa chátral, několikrát byl vypáčen, věci rozkradeny. Nikdo camp ani okolí neuklízel, ba ani soudrusí ochranáři se neanašili přiložit ruku k dílu. Povedlo se jim vyštvať nás s břehú řeky. Příroda na to doplatila nejvíce.

Na Vozí řeka jsme však jezdili dále. Bylo to síce dobrodružnější, jezdilo nás jen torso, ale jezdilo. Přespávali jsme v houštinách ve stráních řeky a oheň rozdělávali jen když na lagunou ležela po ránu nebo večer mlha. S úsměvem jsme brali neustálé kontroly od příslušníků V.B. a smáli jsme se přihlouplým pomocníkům, kteří na nás vrhali vítězné obličejce.

Začínala se psát další kapitola vandru v našem městě-ne rovna moc slava:

Kam, rádi s Krnova víte, že ve vašem městě byl na vojně herec J. Tříska?

Historie cest tam nahoru do zadumanejších lesů protivínských a píseckých hor trvá již dlouho. Jasně pro naši trepackou generaci až někdy do roku 1965. Již tehdy lákal zalesněný hřeben v dálce za vrchem Šabíní z prozroudní a z výpravě. Vědci jsme toužili vědět co se skrývá tam v bukovině či v neprostupném sarkovém mlase. Starší lidé tvrdili, že tam nahore v horách je divočina, roste tam spousta hub, hlavně hřibů, jsou prý tam i starý doly na zlato. Už názvy Zlatá louka, Bezodný jámy, Havírky tomu i nasvědčovaly. Lákala nás i rozhledna tehdy ještě viditelná z Protivína i s celého okolí města. Když už jsme se rozhodli najít cestu na vrchol překážkou nám bylo stále divočáků i mufloňů ale i neznalost terénu. To proto, že cesty tehdy ještě pokrýval prach a nebylo stop po asfaltu. Ale nakonec se našel podnikavec Stáňa Loutchan který vše započal a cestu na 9 km vzdálený vrcholek na lesních cestách a křižovatkách osnažil.

To již se psal rok 1965 kdy při časopise Pionýr - v té době zde vychází i Foglarovo Hoši od Bobří řeky - se zakládají po vzoru J. Foglara čtenářské kluby - Dúristické rosvědky. I v Protivíně vzniklo několik klubů. S kluby z dolní Rafandy jsme založili klub s názvem Rudé šípy. Rudé ne proto, že by jsme chtěli propagovat rudou barvu prolááků, ale proto, že se nám líbilo vše okolo indiánských věcí - nikdo se nesohl divit - vždyť v tu dobu byl velice populární indiánský náčelník Vímětů a jeho rudí bratři. V klubu tehdy byl Pixa, Novotný, Sládek, Manalík, J. a Aťa Rybák. Na vrcholek Kamejka nás potom dohnala soutěž která pro kluby v časopise proběhla. Redakce časopisu rozmístila na různých místech republiky obálky a kdo je první našel vyhrál. Jedna z obálek byla umístěna i na Kamejku pod betonovou deskou na rozhledně s nápisem "Protivín 9 km". O této desce jsme dobře věděli - psal jí tam již známý Stáňa Loutchan. Ale přišli jsme tehdy pozdě. Přesněji řečeno druzí. Předsedal nám kluk z Prahy který byl v ne moc vzdálených Žárských chalupách na prázdninách. Svůj zápis do listiny provedl nejso tužky vlastní krví. Alespoň jsme zde splnili bobříka odvahy - každý ze členů klubu musel být 10 minut sám v hlubíně - tmavého sklepu rozhledny. - Do lesů na východ vedla nejedna cesta i naší junácké družiny Ostřížů. Pak byl akant - junák zrušen a nás to táhlo stále ven, stále jsme udržovali stejnou partu - začala doba kdy nás okouzlil tremping. - Zanedlouho jsme založili T.O. Minnetaki - Vorlík, Polovička, Semy, Žit - a hledali jsme camp. Mohli jsme sice camp najít někde v lesích okolo Lomnice, Židovo strouhy či někde na Šumavě, ale první camp jsme chtěli mít zde v klínu píseckých hor - k tomuto kraji nás vázala nejedna vzpomínka. Konečně po dlouhém hledání jsme stanuli na západní straně od rozhledny. Plácek s překrásným výhledem nás okouznil. V dálce v mlhavém oparu se svedal nad Svobodné vodňanské hory Boubín, Bobík, na leto Šabín. Psal se rok 1971 když byl na campu za velkých nesnází vstýčen tottem. Věak zde stojí stařeček dodnes. Jездili jsme sice na vandry po celém kraji, ale na osadní camp jsme nezapomněli dodnes. Naše výstupy nahoru na hřeben jsme si snažili zářezem do starého dřevěného kříže u rozhledny. Kdo dnes spočítá kolik bylo cest sem nahoru? Čas běžel dál a okolí campu se změnilo. Malé srážky pozvolna mohutněly a posléze nás mazel krásný a vždy obdivovaný výhled na Šumavu. Vzalo za své největší kouzlo našeho campu. Nejkrásnější jsou chvíle zde strávené o svátcích vánočních. Vždy se rozšíří prakavky a zavoní oheň a hlavou se v tichu lesa honí myšlenky na doby minulé. Náhodný návštěvník který na náš flek sahlovní nenajde žádný přepych - pár kamených sedadel - kamenej kruh - starý trouchnivý tottem a jen podle cedule pozná, že toto místo patří naší osadě T.O. Černý havran. Jen pár je nás, co cítí a ví kolik pro nás znamená tohle místočko v lesích mezi Klanicí a Vltavou. - Pořádali jsme již dvakrát "Setkání v lesích" 1987-1988 - dá li bít letos proběhne další třetí. - Letos se dožívá náš skromný camp 20 let. Mnoho kamarádů prošlo kameným kruhem a mnoho jich ještě projde. I ti kteří již dávno opustili trepackou stezku se sem rádi vrací a saspomínají na chvíle zde strávené. Tak ahoj někdy v lesích okolo našeho campu.

K jedné z nejstarších a také nejznámějších z jihočeských campů patří plácek s poetickým jménem Náhoda. Nachází se na levém břehu kdysi stříbropěné Vltavy, v podstatě nepřilíž daleko od Českých Budějovic. Stačí ujet pár stanic vlakem do Třisova a odtud už je camp na dosah ruky pěšky. V Třisově bývala také docela útulná hospůdka s širokou náručí otevřenou pro trempíky a v jejím sále leckdy hřměly kytary až do ranních hodin.

Při cestě narazíte i na archeologickou lokalitu keltakého opidia, kdy na vás dýchne dávná minulost, myslím, že zde výzkum stále ještě pokračuje. Přes řeku pak o kus níže stojí trosky hradu s dalším romantickým názvem Dívčí kámen, který bývá často cílem nejen trempů, ale nádherné panoráma láká o letních víkendech celá hejna výletníků, rodinek i turistů.

Šikovný plácek na břehu řeky pojmenovaný Náhoda je léta letoucí jakouási křižovatkou vodáků, kteří sjíždějí Vltavu a trampů. Pro všechny jev tu místa dostatek a často společné ohníčky daly mnohdy základ novým kamarádstvím mezi oběma skupinami. Trojúhelník louky skýtá dostatečný prostor i pro stany a větší akce, jeskyňka a studánka a jakýsi minilesík a další kus loučky jsou pak příjemným a výhodným prostředím i kulisou třeba pro potlachy, jichž se tu konal bespočet. - V polovině šedesátých let zde umístila své výroční potlachy i budějovická osada Zlatá kotva a jejich účast bývala na tehdejší dobu opravdu velká. Krajský šerif Gody otvíral večerní ohně svým kratičkým proslovem, vysoké pečlivě připravené hranice dávaly dostatek tepla a jsou všem těm desítkám a stovkám trempíků nejen z Čech, ale i z Moravy a Slovenska. Existují štosy fotografií z těch dob a jsou tak němými svědky této khaki minulosti stejně jako mezi stromy umístěná kamenná křesla porůstající mechem. A Vltava, i když teď příliš neláká k mytí či koupání, uhání dál do jihočeské metropole s nadějí, že jí v budoucnu stavěná čistíčka zbaví ošklivosti i zapáchajícího prokletí a na Náhodě se bude opět moci zpívat o čisté vodě její řeky.

HUMOR - HUMOR - HUMOR - HUMOR-

Ty lumpe jeden, kolik jsi měl pív, že jsi přišel domů vopilej? - No dovol, copak jsem byl vopilej? - Nelži. - ...sám jsi se přiznal. - Ale, prosím tě přece by jsi nevěřila kde jakýmu vopilci, ten toho nakecá...

Starého Toma trápily oči. Zašel k lékaři. To máte z toho pítí-piva-uposoroval ho lékař. Musíte si vybrat-buď přestanete pít pivo nebo ztratíte zrak Tom pokýval smutně hlavou a po krátkém přemýšlení pravil: Víte, pane doktor já už jsem starý člověk a myslím, že už jsem všechno viděl...

Jsem dědeček z pohádky a vyplním ti 3 přání-povídá dědeček který se objevil před protivínským občanem. Občan se zadumá a pak povídá: Tak zaprvé-hodně piva, sadruhé-ještě více piva a za třetí-ještě trochu piva.

Diví se tramp v hostinci při placení pív: Odkdy počítáte 20% přírážku za obaluhu? Jenom dnes-mám totiž narozeniny-vysvětluje číšník .

Když se v dávných dobách usadilo na semi lidstvo jako výkvět tvorstva obdřelo do vínků přírodu volnou, bujnou plnou krásy a nádhery. Jenže lidstvo se rozanožovalo, pronikalo do nových krajín a osasovalo je. - Zákon vývoje platný pro celou přírodu se posunoval včak za včakem. Týkalo se to potravy, odívání, bydlení aj. I naše domovina pozbývá rok co rok znono přírodních krás.

Vsude kam vnikl výbojný člověk, kde se usadil, začal si přispůsobovat půdu aby s ní co nejvíce těžil. Kácel divoké lesy, vysoušel bašiny, jezera, močály, reguloval toky řek a potoků vtěmňuje je do přímých a hladkých břehů. Na místě bývalých čistých vod plných ryb a raků - proudí dnes znečištěné vody to váren. Pohled na rázovitou výstavbu našich vesnic, zohyzdují nové stavby. Kácení lesů zasáhlo i nory a bludne kousko kopců, strání. Divoké skály se pomalu proměnily na kamenolomy. Koušek čisté a nedotknutelné přírody je čím dál vzácnější. A co zvířena a rostliny? Ubývá druhů i jedinců. Při dnešní úpravě půdy znisela celá společenstva významných rostlin a také úkryty ptáků. Co bylo a je ničeno nelze nahradit. Proto si ceníme každého kousku přírody, kterou naše trepská srdce ve svém nepokoji neustále hledají, i když je jich stále méně a méně...

FRANTOVI-FERRINU...

Poslední den února
správa letí se dvera
Ferry dnes má oslavu
dozru má on pomovu.

Nejsem žádněj sudičkář
chci tobě i vám všem přát
ať vám Pajda pošhá
helka ať je pohledná.

Bázník nejsem, více piva
aby šla tvoje savav
ahoj Ferry-kasarádi
sveobodnej nám nastal čas.

TOM

..... Na Dívčáku jsem byl nockrát. Je to snad povinná cesta každého trempa podívat se kam kde se začínala psát dlouhá historie jihočeského trempování. Byl to prostě cíl toho, kde se okolo Velký řeky zrovna vrtěl. Nebyl to nikdy, žádněj valkej výkon. Stačí vystoupit na vandrácký stanici Trisov-nakoukat na nebespečnou pravou stranu a hnat to okolo Cedyho lípy dolů k řece. Dívčí kámen, je snad jedinej hrad u nás ke kterému se jde z kopce. Tak tahle cesta jsem vytrpěl snad padesátkrát, vždy to bylo norma. Až to jednou přišlo. Se svojma dětma - 4-6 let - jsem znova stanul v jarním slunci na nádvoří hradu. Pocit kterej mě na okašik zasáhl byl podivný a nezapomenutelný. Z rozvalin a kamených oken na me hledělo spousta těch trempů co sem dříve v minulosti jezdilo - řady hořel první oheň jihočeských trempů. Vzpomněl jsem si na vyprávění starého šerifa Cedyho - jak rád jsem ho poslouchal. Zasněl se na mě i jeho letitý zápis v omítce hradní zdi a já si uvědomil, že jsem přivedl na stezku novou sveobodnou generaci - snad....

Lit- F. O. Černý havran.

JARDOVI- BEILŠHOVI....

Teď je konec měsíce
rudý zhasli svíce
my kluci od přírody
slavíme, že už nepřijdou
co brali volnost svou i mou.

Ale my čekali
věřili jame-vítášství
podpoříme tebe-pane Vašku
ohlapi-kamarádi
to naše fajn štěstí

TOM.....

Červené večery.

Sluníčko zapadá, za kopce, za lesy
smutek se divný plíží v náš kraj
v kýtnku u lesa, do srdce našeho
mládí kde svého jsme prožili báj.

Červené jazyky v kýtnku zajíždí
ticho-vše usíná v krvavé sífi,
hoří se dívají tam dolů po řece
s červeným odleskem v úsměvné tváři.

Po nebi zlatovým do dálek spěchají
droboučké beránky-červené araky
do dálek sinálých po nebi červeném
chtěl bych já s nimi putovat taky.

J. Foglar .

JEDEME DO SVĚTA- doba se změnila-můžeme konečně svobodně cestovat-couráme se okolo hranic, kam jsme dříve nemohli-podnikají se dle možností i cesty do dalekého světa, kterým se jednou naše děti budou možná smít- docela bych ten jejich smích bral. I když mnohá z cest je buď po ose železnice nebo jiného dopravního prostředku je jistě zajímavé napsat něco o takové štrece-alespoň jiní budou vědět co je čeká tam -kam se jistě v budoucnosti vypraví s torsem.

SHORRY - T. O. Černý havran

CESTA ZA LA-MANCHE

1991.

oooooooooooooooooooooooooooo

Je pátek, jako každéj tejden. Ráno do práce, večer z práce. V tom zastaví před wigvanem kamion s kterým švára brázdí svět již bezkejš pár let. PAK jen tak z hecu povídá: "jedu do Anglie-pojeď se amou". Na rozmýšlení není čas. ZA půl hodiny již sedím v kabině kamionu i s usárnou a s pasem v šosu. Tentokrát jsem vyměnil vandr na Šumavu, za daleký trail na britský ostrovy. Posalu končí odpoledna a vyjíždíme s rodného Flatan city. Cíl naší cesty je Yamaica-road-Londýn. - Projíždíme šumavským podhůřím směrem na západ do kraje J. S. Kosiny. Kolem osmý stojíme na celnici ve Folslavě. Po nezbytných formalitách vyráží naše "kleine" kolona, přes kdysi železnou oponu do světa. Jedeme já, samosebou švára, a kamarád Pepík s vltavotýnské osady T. O. Mšáic. Kdy se vrátíme nevíme. - Za německé tmy se blížíme k Norimberku, kde byl kdysi jeden proces. Napadá mě myšlenka, že by neméně slavněj proces měl být i u nás za naší součastnosti, neboť vina ruder party je daleko větší. Fašismus-konunism: jaký rozdíl-co si myslet. - Hodiny odbíjí půlnoc a naše diessel motory utichly na velkým parkovišti v Geiselwindu. Po natankování jdeme propít lísky a kávu do rasthausu-lísky jsme dostali za každéj sto litrů nafty. Prohlédli jsme si ještě místní shop, kam může člověk přijít nabej a vdejt voblečeněj a nasyceněj pokud na to má. Mimo chodem Geiselwind je sekka country hudby v německu. Prodávaj se zde pravý americký stetsony v cenách od 70-120 DM.

Sobota. Gut morgen-slunný den a před náma dálnice. Jedeme celej den dojče krajinou a čím dál víc se vedalujeme šumavským horám-tady je krajina rovná. Je spíše holá, samé pole, lesů málo a když tak samé listnáče. Ve Frankfurtu níjme nejmodernějš letiště v Evropě. Na olose je víc letadel než ptáků. Mas fakou Rýn dopíjme poslední protivínskou desátku a tak koštujm třetinkovej Budvar-kterého máme narvaný všechny tři kamiony. Posdě odpoledne je pře náma belgická hranice-aachen. Marky se mění sa franky a hned ochutnáváme belgický pivo-Jupiter. Už vím proč jsou belgičani v pití piva před náma. Je dobrý i když pro nás drabý. Čtvrt litru za třicet frantíků tj. kolem 25-koran. Ukrajujeme první kiláky s rovinatý Belgie. Kolem všade jsou pěkně

upravené městečka i vesnice. Samá zemědělská usedlost. Po celé dálnici i na vedlejších cestách stojí stožáry a lampy. Později jsem zjistil, že proud jim vyrábí obrovský větrné mlýny- které lemují celé belgické pobřeží. Nepřetržitě fouká vítr od moře. Občas je vidět řídce vysázené řady topolů. Podle mě by zde trespovat nedalo. Krajina mě připomíná polabskou nížinu. Večer přijíždíme do Bruselu. Slunce pozalu zapadá, nad hlavou nám letí velký reklamní balón a v posledních paprscích slunce se stříbrně lesknou koule Atonia. Stavěli je i dělníci z Čech. Dnešní noc trávíme na Wetteren, kousek před Gentem.

Je neděle ráno a třista koní pod kapotou nás žene směrem k pobřeží. Trochu poprchává i na Brugy které jsou před námi. Nádherný a čistý ulice, domy, hotýlky, obchody. Přemýšlím co vše budeme muset ještě dožít. Nad hlavou nám začínají lítat sošty rackové- to se již blížíme k přístavu Zeebrugge. Tady již je kanál La Manche- Nord See. Z Flatan city až sem je to rovných 1127 km. Je zrovna odliv a náš trajekt najíždí k molu. Jdeme do přístavní krčmy na pivo. V půl desátý se nalodujeme na European Endeavour- Spaha- a opouštíme evropské břehy. V kajutě 8.16, se sajišťujeme proti sošské nemoči pravou whisky a to už steward nese oběd. Vyplováme na širé moře. Pak to začalo jako na počki na sv. Anna. Houpy, houpy- nahoru a dolů- s boku na bok. Vlny s náma hásí, třítí se nádobí a mě je jako po dvacíti pivech u Mečasů. První odcházím do kajuty lehnout si na břicho Pepa a za chvíli je jako po pumpě. Já si zase v duchu- "Fikám" co do sebe dám, to se sebe nevyndám"- to chce ještě jednu whisky. Potácím se s Pfenkem k baru. Steward chce nalít, ale místo toho provádí hlubokou předklon a mizí sa palten. My jsme se drželi. Ani whisky nepomohla. Ale moře se po dvou hodinách uklidňuje. Už je to docela fajn a tak popíjím kávu a koukám po modrozelených vlnách jestli neuvidím nějakou ploutev. Ghodím po lodi a okukuju záchrany čluny- už se stát ledacos. Třeba jako vloni- kdy šif zachytil o podmořský útes -u Doveru- a sačal se plnit vodou. Kamiony se natlačily na sebe a šif se naklonil. Ve smatku lidí naskákali do vody a přes 200 jich našlo mrt. Říká se, že v této roční době je "muž přes palubu" stracenej. Ledová voda a šok během několika vteřin udělají své. Jeden tárák s Ostravy při cestě do Finska se opřel o rezavý záhradlí a spadl tam i s ním. Hledali prý její živě hodiny a nenašli. Kapitán pak usoudil, že ho asi stáhl vodní vír pod loď a lodní kroub ho roszakal. Prošel jsem celou loď a vylezl i na kapitánskej nástek. Stojím a koukám se na tu spoustu vody. Sem tam se mihne rybářskej člun.

Po pěti hodinách plavby před náma vystupují s moře bílý doverský útesy. Vplouváme do anglického přístavu Doveru a taky do prvního průřvihu. Ten průřvih zavínalo jedno jediné slůvko a to "turist". Na pasovce v přístavu jsem omylem řekli, že jsem turist a ne driver, což je anglicky řidič. Nastalo dlouhý vysvětlování a blafování- znělo jenom jak je možný, že jsem jel na nákladní lodi, že jsem bez řidičáku projel Belgií a Německo jako kofér, že jsem si nevyměnil ani libru, jestli nechci náhodou emigrovat, kde jsem nechal ženu a děti. V duchu jsem se už viděl jak jdu do Protivína pěšky. Už to vypadalo na policajty, ale nakonec přece jen angličán povolil. POUZE mi zakázal pracovat a řídit kamion. Zdoláváme první míle na ostrovech a za sebou necháváme přístavní město Dover i s jeho pevností která chránila město před nepříteli. K večeru vjíždíme na kamionovou celnici do Lenitamu a zítra nás čeká město na břehu Temže- Londýn.

Brzy ráno vyrážíme. Jura do Readingu a my do Londýna. Ještě není takovej provoz a tak bez nesnáší přijíždíme na Jamaica-road. Zatímco nás vykládají jdu na obhlídku města. Teda mají tu pěkný bordel. Pravej opak vidíme když si to valíme s Londýna ven. Vše je čistý barevný, přepychový. Za dvě libry vjíždíme do tunelu pod Temží. Celou cestu dělá navigátor. Jedeme přes celou Anglii k městu slavný skupiny Beatles. Krásnej den a anglickej venkov taky. Všude se pasou stáda ovci, krav, koní a donky jsou ve stylu salých hradů a zámečků. Den končíme v Elexmare Portu- na druhé straně zálivu je Liverpol. Přístavní dělníci nám nakládají tovar do Ruska a pomáhají nám trestat jeden Budvar za druhý. Večer trávíme prohlídkou přístavních ulic. Spíme u firmy Robertson.

Ráno ještě kohout nekokrhal a už to valíme spět do Doveru. Znovu útesové moře a pak už zase kolébání na soři. Světla majáků hlásí, že se blížíme do Evropy. Opět si rovnáme čas o hodinu kupředu- orientujeme se s levé strany na pravou- po anglickejších cestách jsme najeli 1070 km. Před náma jsou ještě dva dny cesty- pak Šumava a ahoj na aleštině

SHERRY - T.O. Černý navrhn.

...Do frasa, tak koukám, že píšu zrovna na to nejbližší výročí v moderní české historii...

AHOJ .

Volal Pepa Husák, občas si přes šifru kontinentu povídáme, kooperujeme... Ostatně, vandruju se stanem, který mi poslal, teď třeba šlapu po zdejších kopcích na sněžnicích s vásánia také od něho-tnu, trempaký internacionálistus... Píšu už dranně let jakýsi deník-zde jsem to nazval "Dopis z Kanady"-případně Letter from Canada, dělám několik kopií, posílám přátelům, je to svého druhu public domain. Takže posílám a dávám k dispozici. Pokud se to nehodí, můžete poslat libovolně jinak. Například ještě jednou přeložit a položit pod nohu u stola, aby se nekolébal. To je hrozně nebezpečná věc, kolébatý stůl. Já si na takovém jednou svrhnul flašku, skoro plnou. Sice jen piva, ale stejně. - Dění v republice stále sledují, asi více než bych chtěl a to s rozpaky stále většimi... rozsáhlé téma.

V žádném případě se však nehodlám vrátit a ani s návštěvou v dohledných letech nepočítám. Už jsem v republice byl, hrozně dlouho, 46 let a týden a tady jsem pouze chvilka. Je to ohromná a nepopsatelná, krásná země, snad si ji trochu užiji. - Zdravím protivínské trempstvo a vůbec všechny - Protivínské lidi co tam na mě, až na několik fíšlíků, byli slušní a hodní, tím nemá být řečeno, že zde jsou lidé na mě zlí.

Zdravím Vás a všem i celé republice držím palce- podrubé A H O J .

..... Černý ráno TOM

Jaký tě čeká ráno - nevíš
snad stejný jako včera, především
prší a nebo svítí slunce
bolí tě hlava nebo ruce
jindy zas vstaneš jak znovu narozený
a myslíš si, že jsi někde v jiný zemi.
To bylo ráno stejný-na pohled
protřeš voči a vidíš, že skřípou suby
a brečí táta, máma děd.
Rádio hlásilo-těžký mraky
výsvy a protesty, stávky a nenávisť
proč vsali nám svobodu, násilím náš svět
Utéklo roků devatenáct
a s kluka je už nálezn kmet
za dobu poroby, kdy mění se panovníci
z naděje zbyla už jen malá jiskra
do příštích, budoucích let.

Slezinák-1987.

Zastávka-Protivín

Zonečně : V krásném letním měsíci bouří odešlo z naší vlasti okupační vojsko
odešel poslední ruský okupant - píše se 25. červen roku 1991- K O J E Ť E .

EMÁL OLAF.1. - Životopis.

Komarádi z oady F.O.SMYK-KRNOV-nenají sice šerifa ale zato mají svého krále
Také komarádi z Havranů se účastnili 50 tky komaráda Olafa a při této příležitosti získali jeho zajímavý životopis- životopis vypracoval štolba JEFF .

Karosen L.P.v rodině chudého chasníka, jako první se tří nedárných synů. Historické prameny říkají, že rostl jako z vody. V pozdějších dobách se ukázalo že rostl z piva. - Již v mládí si začíná libovat v avantgardních pokrocích jako je sádlo s medem. Konzumuje stále větší množství vajec. V lidových kronikách se tvrdí, že jedl jen to co mu chutnalo. Zatím na co přišel to "sebral".

Již v útlém věku se dává na čardopiáty-cigarety ČARDA- a pod jejich vlivem se ve svých 35. letech prohlašuje za krále. Mezi prostým lidem trampským se mu začíná říkat -král samozvanec.

Se stupujícími příjímání alkoholu se u něj začíná projevovat GIGANTISMUS. Ve svých 45. letech se bez ohledu na reptající trampský lid prohlašuje KRÁLEM KRÁLŮ a v zápětí BOHEM. Dověšení jeho 47.letý útlak trampského lidu vrcholí a Král Olaf I. se z obav před bouřemi stále více uchyluje do šenků. Tam přestává vnímat své okolí a pod záminkou že spí, odmítá platit své útraty a tajně naslouchá co se o něm mezi lidem vypráví. - Objevuje se u něho zatím neznámá křeč pravé ruky - ve které svírá váček s penězi. Stále častěji musí být doprovázen do svého sídla. Král stále častěji touží po společnosti svého psa o kterém prohlašuje, že on jediný ho má rád a nutí ho kouřit Čardy. Jeho Gigantismus vrcholí L.P.1990-kdy se přes všechny protesty Vatikánu, prohlašuje za papeže. Na svou počest zakládá esadu GIGANT ze svých nejvěrnějších. Ve svých padesáti letech přestává věřit i jim a prohlašuje je všechny za holuby. Obyvy s atentátu jsou tak silné, že se uchyluje k poslední možnosti, ak stabilizovat stav a ukonejšit lid. L.P.1991 jim na počest svých 50-narosenin vystrojuje velkošepou hostinu a tím získává opět důvěru svého lidu.
Zpráva s tisku: Žíznivej mrak opustil Krnov v pondělí dne 28.1.1991.

.....
Tolik o svém králi jeho štolba Jeff-nyní nechme promluvit krále.

.....
Kamarádi, štenáři Vosí řeky-právě jste dočetli článek-já tomu říkám pamflet který vypracoval k mé padesátce můj štolba Jeff. Jelikož jsem byl nucen celou esadou, že jako korespondent-ač jinak samozřejmě král-musím nechat v plném znění vytisknout v "naší"Vosí řece tento článek-tak pod heslem, že nejlepší obrahamou je útok, dovolte abych k tomu doplnil pravdu a nic víc než pravdu, tak slibuji a k tomu mi dopomáhej Bůh...

Když jsem tedy jako ucho začal jezdit na tramp, všiml jsem si neustále kolem sebe, že kolem každé esady se motá neustále a panovačně osoba říkající si šerif, který neúprosně poroučí všem esadníkům a jeho slovo je většinou zákonem, i když esada bokem renca a nesouhlasí, ale musí, protože šerif je šerif a kdo je víc? - král-.

Tak se tedy od mých telecích let neustále ve dne i v noci v mém geniálním mesku rodilo něco, co by umožnilo abselutní svebedu všem ubohým, utlačovaným chudákům esadníkům. - Byla to prostě hrozná mackačka na moji budku. Ale jak správně píše Jeff v 35. letech najednou mi v hlavě svítilo při vzpomínce na hodného krále Zikmunda a bylo to tuano, KRÁL, řekl jsem si a zajásal, král, demokracie, to je ano. S touto geniální myšlenkou jsem se na slezině nechal slyšet a vymlásil se za krále trampů. Toto prohlášení šokovalo esadníky ze-SMYKU. Mysleli si, že kecám a že z toho vystřízlivím-ale jaké bylo jejich zděšení - když jsem to prohlašoval neustále. Ale potom zjistili, že za mé vlády mají abselutní demokracii a tak mé prohlášení za krále vsali, i když poněkud s kyselými kaichty. Aby bylo učiněno spravedlností zadest, přidal jsem si čtyři hlasy, takže při hlasování jsem většinou vyhrával.

Potom jsem jmenoval Longa korunám princem-podmínka je, že funkce král je do smrti a není proti ní odvolání. Dverním šaškem je Šulda-dverní muzikus Jobek-ochranku tvoří štabní šákovatel Vaněk-Čvachta,

Jeff je štolba, Kašák je správcem esadního posemku a estatní na své jmenování úpěnlivě čekají- Pokaždě mám velmi mírnou, nerad piji, jsem ke každému laskav, nerad se chvástám. Myslím si o sobě, že jsem vladař na svém místě. Ku své pravomoci jsem k 50 tinám přibral jihečeskou ednož T.O. Černý havran z Protivína, ať se jim to líbí nebo ne, patří pod mé království a hetove-dvacet. Snad se Havrani neurazí a nevyženou mě se zastávky, ať se tam stavím"na kafe". To je vše o OLAFU. I. Všechny Vás zvu a vítám pod moji navivládu. Váš pán OLAF. I.

.....

Kamarádi tvrdí, že mi nestačí normální trapasy, které občas na člověka přijdou, ale, že si je ještě vymejším, so, posuďte však sami.

Kápnul jsem tenkrát stopem na "kocábu". Příbram je za mnou za chvíli, přejeďu ji pěšky-myslel jsem si. Však na náměstí jsem zašel do bufetu. Jistě budete znát ty praktické občerstvení na stojáka. Několik sloupů a kolem pulty. Koupil jsem si dvě nožičky párků, dva rohlíky a dal vše na pultík. "Chtělo by to pivo" - došel jsem si pro pěnivý mok. Jaké je však soje překvapení když se vracím. Na mém páрку si pochutnává nějaká studentka. "To ti holka nedaruju" a přistoupil jsem s pivem k ní. Chtěla se ode mne od táhnout, ale já s klidem angličana vzal z talíře druhou rukou pářku pářku, namočil do hořčice, pak vzal druhý rohlík a s přálouvečnou vandráckou chutí začal pářek pojídat. Po očku koukám co ona na to. Žrva se sarasila-jistě hanbou-ale byla to správná drsnanda. Nedala se pak již rušit a tak jsme v klidu dojídali s jednoho talíře. Aby si nemyšlela o trempch, že to jsou Ekroby, přisunul jsem jí i pivo. "Ně-děkuji" a odešla. - "No, alespoň, že poděkovala" a s chutí jsem dojedl a vyřáhnul pivo. Koukám, kde jsem nechal Ustornu. Byla na druhé straně sloupu a nad ní k mému štásu i talíř s dvěma pářky a rohlíky... V duchu jsem se zastyděl, ale co dělat.

Na hřbitůvku v síle Mírce poblíž Láblatí je pochován Vít Fučík zvaný Kudlička. V letech 1760-70-ze samoty Klus u Strpi podní. Kl několik valetů na svých křídlech-použil něchýřů s bahením plynem-směrem na Vodňany a Písek-spádl prý u Selibova poblíž tálnského rybníka. Části jeho křidel byly na půdě samoty ještě roku 1860 pak byly odvezeny do Prahy.

.....

Železniční most u Červené na trati Písek - Tábor byl ve své době za Rakouska třetí nejvyšší stavbou. Dostavěn byl roku 1889. Bylo použito 330 000 nýtů.

.....

Transparent který byl rozvinut při demonstraci proti jaderné zradě Temelín měřil 10 kilometrů. Mnohokrát překonal dosud nejtransparent který měřil asi 800 metrů. Trvalo rok než byl sestaven v různých místech ČSFR-Rakouska. Proto také bude zapsán do známé Guinnessovi knihy.

Bývalý tajemník ÚV KSČ Miloš Jakeš se dle svých životopisů narodil v obci České chalupě u Českého Krumlova. Ale pravda je jiná. Pár stavení kterým se říká "české chalupy" patří k vesnici Brloh a ta je prý také napsána v matrič. ní knize naje který tolik proslavil strachu komunistů. Že by se bývalý tajemný tajemník styděl za to že se narodil v Brlohu?

Kníže Schwarzenberg poradce presidenta, se zajel požívat na Orlick-státní zámek který do roku 1948 patřil jeho rodině. Ku překvapení všech přítomných na srazu našel v zámecké knihovně na svém místě německý originál Vinnetona od Karla Maye. A pak, že nebyl u nás 40 let pořádek...

.....
to číslem začínáme uveřejňovat zážitky z cest po Kanadě a Spojených státech,
o, že to psal? Václav si jistě pamatujete na svéráznou postavu v stetsonu kte-
se toulala po okolí města - Jarda Švestka se vydal vstříct dobrodružství za
eán a své poznatky z cest sepsal pro naši Vosí řeku

Jarda Švestka

3 Žabákem po B.C.

.....
Následující část textu by měla mít svůj vlastní titul, třeba- Šedesátkou po
Britské Kolumbii-nebo pomalu však prožité, či tak nějak nebo podobně.....
Na cestu dlouho odkládanou jsem vyjel až v sobotu 24.června ráno. Měl jsem
původně v úmyslu vyjet co nejdříve po přestěhování, ale důvody objektivní -
aimě mnohé i opožděné vrácení daňového přeplatku, i subjektivní obavy co,
že mi zas vyvede Žabák. Měl jsem z toho obtížnou psychózu, autu jsem nevěřil
a počítal jsem s tím, že mi zase o nějakou stovku provětrá konto. Tak jsem
vezl 500 na hotovosti, nějaké šeky i kartičku do plechové úřednice. Jet jsem
musel-trásl jsem se na to od simy-chtěl jsem konečně poznat a dotknout se
provincie

Vyjel jsem z plnou nádrží, na tachometru bylo 59 897 km, na pravém sedadle
poznákový blok, protože vlastní paměti nemám v těchto případech už moc co
ředit. Zastávky budu uvádět s kilometráží cesty, ne všechny ovšem. Zastávek
pro radost očím bylo více, také funkce mých ledvin není pro místopis Britské
Kolumbie podstatná, jak doufám. Jel jsem opravdu pomalu, 50, 70-km v hod., po-
tud jsem byl na silnici sám. Znamenalo to značné předjíždění, které vždycky
umožňují, jak jen lze-sjetím až na krajnici, znamenám blikáček, případně i je-
ště snížení rychlosti. Tak netuším kolik tisíc aut mě předjelo. Jel jsem po-
malu, protože jsem chtěl vidět.

17-km - farmářské údolí-farma Winje Karm. Důkladně jsem si prohlédl vše, ba
jsem se zamýšlel protože historie zemědělství je pro vývoj našeho živočiš-
ného druhu ještě důležitější než historie zabíjení.

1-km - Slovan Lake Lookout. Tentokrát bylo jasno, bylo vidět dále do hor,
Slovan Lake je 261 m vysoký nad mořem, vyhlídka je dalších 326 m nad jezerem
jak je na co se dívat. Snídal jsem přitom chleba, česnek a jakýsi luncheon
meat s plechovky, sřejmě dovezený z Československa. Ono není všechno kanadské
super a připomínání rodné země může být nečekané. Kolem nouhou se mi zotal
chipmunk-taková malá milá potvůrka, sřejmě by také rád ušdíbnul. Nedostal nic
protože krmení divé zvěře je v této zemi unlawfuk, také je to nebiologické a
asociální-každý se má starat sám. Je tady těch malých potvor spousta-tedy
rudů, daleko více pak jedinců, ještě se v tom nevyznám. Chipmunks, Squirrels,
y Ground i Flying... Tohle byl, hádám Yellow-pike Chipmunk-Eutamias amoenus,
něm, že příbuzný evropských plchů, zvířátek velice vzácných. Lesního plcha -
sem sa osmáct let viděl asi čtyřikrát. Jak jsem se přesvědčil řadokrát již
řive a po cestě se stále utvrzoval-vší kanadské zvířené je společná značná
eplachost, často i hraničící se značnou vorážeností.

98-km- Silverton - jméno snad netřeba vysvětlovat. Na návsi je vystavené
všelijaké hornické nářadí, zařízení a nádobí, jak si ho místní občané posbí-
rali. Zase jeden poznatek. Prohlížel jsem vše pozorně. Tvrdím, že historie
technologie je neméně zajímavá než technologie historie. Pro lepší pochope-
ní uvádím, že technologií na rozdíl od zmateností některých slovníků rosu-
ním způsob výroby.

133-km- Summit Lake-po našem Lejku je v této zemi neovratitelně moc. Asi
jako u nás Lhot. Jezera na rozvodí jsou jmenována často, nenápaditě. Ono v to
to případě příliš fantazie škodí- v Patrách býval Stalinův štít... Stál
jsem v trávě, sazněně hleděl po horách nad jezerem a pak naráz začal stepo-
vat-ve vietnamských přivezených, co v nich stále chodím i jezdím a šířím tak
slávu československému obuvnickému průmyslu po světě. Stál jsem v araveniš-
ti. U aravenců-antes platí nepřímá úměra-čím jsou menší, tím citelněji kou-
žou. Tak jsem si šel pro změnu stoupnout do jezera-pirani zde prokazatelně
nejdou. Na kamenech kolem vody a na plavoucích dřevěch bylo lžasně množství
malých modrých vášek, často skupovaných do dvojic. Kdybych nebyl líný vracet

se k autu pro fotoaparát, mohl jsem nafotit insektporno. Také nyní jsem si uvědomil, že není Canada ve všem největší; vážky byly poloviční těch, které kdysi létaly kolem Dalejského potoka. Teď nad níma létají pouze kdydy o ochraně přírody, ale množství bylo neskutečné- místy modro .

159- Lookout -na protější hory byl zřejmý pohled se značnými stopami po těžbě. Bylo viditelné, jak clearcuts postupují po úbočích hor, i časově. Od prvních ploch, skoro neznatelných, jak se nová generace lesa zvedá, přes plochy lesa nižšího až k pravda nehezským hnědým jizvám na svazích. Zase jsem měl o čem přemýšlet, protože mi dochází, že tato země je v přístupu k lesu v evropském sedmnáctém, osmnáctém století, kdy se končilo s těžbou panenských lesů, nebo se začínalo končit, a přecházelo se k pěstování lesa-od extenzity k intenzitě. Situace je nyní ovšem posunutá a tady bude tento proces značně bolestný. V novinách se jeden čítil, že se douglaska může dážít až sedmi set let a teď se počítá s tím, že se budou kácet porosty stoleté. Přitom ten vůl zřejmě sežral kuře, se kterého mohla být desetiletá slepice

194-km-projel jsem dlouhé roviny, dosti nevšední k horám, skrze Burton, stále podél vody. Dvě noci jsem se spaním nezatěžoval, takže jsem zíval po způsobu hrochů. Konečně jsem zaparkoval-zvedl madla mezi sedadly a zaujal polohu horizontální-příčnou. Byla to zdravá půlhodina.

209-km- Fauquier-kde silnice končí ve vodě, když není přistavená ferry do Ne- edles. Ale byla, jela hned. Na prám se vejde tak patnáct vozů, vezla se jich třetina. Trvalo to tak cigaretu. - Hory se značně snížily a rozložily, jel jsem sám zvolna stoupající silnicí-krajinou která téměř snese označení -šumavská. Skály se schovaly do lesa, potoky tekly odpočinutě a stavení žádná, jen cesty odbočovaly do příčných údolí. Takto jsem vjel do District North Ohanagan. - 1189 m - první průsmyk. Jen tabulka, odpočívadlo a jede se dál. O 30 km dále jsem zastavil konečně na kafe. Měl jsem na tento nápoj chuť až nesfízenou. Nestoudně jsem vypil tři šálky v čisté místnou-tee se starou paní a třemi místními hochy, kteří se dohadovali o nějakých koních. Jen díky své angličtině nevím zda šlo o hřibata nebo o výkon koní v motoru. Na zdech vedle dveří veliká šabule s mnoha vyhláškami, oznámeními, vizitkami, vzkazy-šikovné. Hory řídnou, jsou takové jiné ovčí. Rozpažená krajina. Celý den se slunce přelilo s mraky až to kolem páté vsdalo.

321-km-Lumby-kam jsem dojel podle pěkné Shuswap River, kde jsem poprvé tankoval-45 litrů. Bylo to překvapivě málo. Jak jsem čekal u stojanu, přiletěl během jedné minuty s černým mrakem tak prudký vítr, že zvedl všechnen prach městečka, všechny jeho papíry, kusy plastiku, kelímky a obdobné hříchy: viditelnost klesla pod padesát metrů. Vzápětí pravá kanadská bouřka. To nejhorší jsem přečkal vedle pumpy-na silnici byl palec vody-jezdilo se krokem. Ale sa chvíli mě dálka zvala dále...

Není ta poslední věta krásná? Taková úplně básnická... Ono už je půl třetí dnes poprvé. Raději si kusy inspirace ušetřím, až bude půl třetí dnes podruhé. Spánek je nepřítel básníků. Vedro je dalším.

361-0'Keefe Historic Ranch. Jmenovec v ta místa přihnál první dobytek z Oregonu v roce 1867-začínal se 40 a pozemků. Na přelomu století hospodařil již na 6000 hektarech. Areál jsem pouze obešel, nemám rád atrakce pro turisté. Kostelík dřevěný-vyfotil jsem si ho. Snadno mohu vyložit proč na mě tyhle - skromne stavbičky dělají podstatně větší dojem než všechny evropské chrámy, dómy a katedrály. - O dvacet km dál jsem dostal hrozný hlad a Country Margarine byl ve stavu tekutém. Tak jsem si chleba namácel, česnek přikusoval, nikomu nesarděl. Lesy dále řídnou-údolí jsou štavnaté.

417-km- Monte Lake Provincial Park- konečná pro dnešní den. Ošplíchal jsem se v jezeře spíše symbolicky-mýdlo je problematické. Kolem plavali a podivně kvákali loons-zvláštní a považovaní ptáci, potápkovití, tuším-že příbuzní s evropskými roháči. Dostali se dokonce na jednodolarové mince-loon coins. - Ohřál jsem plechovku fazolí, snědl ve stoje a pak vařil jeden plecháček kávy za druhým-také pil ve stoje, chodě mezi silnicí a jezerem. Přišla dívka příjemná vybrat 6 dolarů za camp-někde se platí. Kdyby byl žabák o two inches širší, bylo by spaní skoro dokonalé. Takhle nutno nepatrně skrčíš nohy nebo prostě nechám otevřené zadní dveře. Úplně dokonalé by spaní bylo, kdyby vsadu byla dřevěná lavice-jsem vyznavačem záhořovské techniky spaní.

Ráno dne druhého jsem učinil objev-resp. zkusil vyčtené. Snídal jsem máslo s margarínem a zapíjel hověším bujonem z prášku v plecháčku. Činil jsem to tak potom každý den, i tady bych chtěl ale jen vzácně se doma přinutím snídat. Kafe však piju od jitra. - Už brzy ráno jezdilo nápadné množství bikers-všichni jedním směrem-v kolonách po desítkách i patnácti strojích-také jednotlivě ale nejčastěji jako vždy ve dvojicích. Ty motocykly kterých má Britská Kolumbie, celkem 100 000, to jsou až na výjimky třímětrákové obludy, kovoví buvolové. Elitu vždy tvoří muži na H.D. vždy v černém, vždy vousatí...ale vždy čistí. Někteří lidé k nim mají výhrady, ale já myslím, že je to svým způsobem hra. Zatím jsem poznal tři osobně-vždy sympatičtí kluci. A mě se to líbí. I v dalších dnech jsem je potkával docela často. Bikers při předjíždění vždy děkují.

501-km- odpočívadlo nad jezerem-po každé straně jedna železnice-konkurence. Suchý kraj. Dále malé město Savona, zase pila páchnoucí dýmem, zde se veškerý odpad spaluje, asi bez užítku. Však hádám, že je to nejlacinější. Provoz na silnici nešťastný, tahle cesta má už svoji slávu za sebou, nyní se do Vancounveru jezdí po Coquihalla Hwy-to je kratší.

550-km Cache Creek, malé, však živé město, kde se vaří dobrá káva-leč drahá -0,75 šálek. Zde jsou kolem Devadesáté sedmé bílé tabulky s černou siluetou muže a nákladního koně-Gold Rush Trail, kdysi slavná Cariboo Road, nyní Hiway. Tudy se kdysi dopravovalo zlato a ještě předtím kožešiny. Kopce se rychle snížily, nastala rovina. Další fazolovou konzervu jsem v poledne na odpočívadle jedl v sedě na stole-na semí se pro mravence stát nedalo. To ovšem patří k věci, ona příroda neexistuje kvůli lidskému pohodlí. Však jsem výše napsal, že každý se má starat sám, tak i mravenci se starají.

663-km-zastavil jsem kvůli orientaci i prostorové kalkulaci, hleděl jsem do map jako vrána. Žil jsem do téhle chvíle v domněnku, že celé nitro provincie je hornaté, nikdy jsem tato místa zevrubně nestudoval, jen hnědou barvu na mapách jsem registroval. Pravda-je to vysoko skoro tisíc metrů ale placaté. A ještě ke všemu to odporné vedro.

755-km-Williams Lake je město. Zastavil jsem hned na kraji, kvůli 54 litrům benzínu za 29 dolarů. Koušek za městem jsem uviděl Fraser River-řeku zvláštní. I pozpěvoval jsem si vlastní píseň" Hučí a sténá Fraser širý, vlny jak hory pozvedá..."-která však nemusí být celá úplně původní. Voda kalná běhy příkré, podemílané. Zápasil jsem s chutí zaparkovat a slézt k řece. J. trapné, že čas to nedovolil. To už jsem si musel přiznat, že původní koncepce cesty nebyla řádně předložena. Hlavním jejím smyslem bylo obeznání provincie, tedy její malé části-obhlídka prostě. Doufal jsem v páteřovou jízdou-kratší výlety-půl dne jet-půl dne chodit. Jenže to by při těchto vzdálenostech byla cesta ne na dny ale na měsíce. I tak jsem i s tím kusem v Albertě objel možná slabší čtvrtinu B.C.O vzdálenostech jsem věděl, ale ne dosti jsem ocenil časový prostor. I tímhle to byl prospěšný trip.

326-km-Port Alexandria Historic Site-U silnice je stánek s ovocem. Moc silně mi to místo připomínalo obchůdek na Horské Kvildě, kde jsem byl poprvé v roce 1958 a naposledy v roce Orwellově. Cigarety a vuřty jsem si kupoval i pivo lahvové ve škarpe nebo na lavici za domem několikrát pil. Vůbec tyhle náhorní roviny mají hodně společného-šumavské pláně jsem si v těchto místech připomínal opakovaně. - Řidič snadno může nabýt dojmu že Kanada je zaplacenou zemí. Buď farmy, nebo cesty s tabulkami"private" či"no trespassing". nebo nekonečné drátěné ploty pastvin. Jenže-kde jinde by lidé měli žít než podél cest? A těch je zde satraceně málo, nejen v mapách. Když jsem projížděl stovky kilometrů a viděl po obou stranách cesty jen nepatrně zvlněné oku nekonečné plochy lesa, cítil jsem zvláštní způsob nadšení. - 89% země je bez stálého osídlení, jenom Prince Edward Island je souvisle obydlený, 90% všech Kanadánů žije do vzdálenosti 320 km od amerických hranic, 75% jich žije ve městech. Jedna osmina této země je vhodná pro zemědělství, ale pouze 8% země je obdělávána, 27% povrchu jsou produktivní lesy. K prvnímu říjnu 1988 nás tady žilo 25 444 900. Samozřejmě i les se během cesty měnil, ale nechci z toho dělat lesnického průvodce. Už teď vidím, že toho zase vyblíju padesát stránek... ale dost. Žabák se řítí dál a dál do provincie.....

.pokračování v příštím čísle.